

hid ni raske wandumisse sanna ommast suust wäljalasta? Se kiwvi, mis sa olled tahtnud teise peäle wiisata, kuf kuf wiimselt so omma pähhä, ja lööb so pealuu katki, kui sa mitte sedda ras ket süüd andeks ei pallu!"

Maene jäi mõtlema.

Tee peäl mõtlesin: Kui immelik on se aäsi, et ühhest suust tulles met ja sappi wälja. Kui monni kirrikolinne altari ees pihkil, siis on temmal ni wagga näggo, kui tuikešsel, mis taewast mahhatunud; ja kui sesamma innimenne koddõ mail wihastaab, siis on temmal jälle loukoera näggo, mis saki moirab, et mets kõllab.

Pärast sain kuulda, et dhto perrenaene keetnud paia täie kartowlid, woid jures, winud saunanaesele ja temma

lastele süa. Maene leß tannanud, lapsed annud ta kääle suud, delnud: „Ei meie ilmaški ennami wärrawat lahti ei jätta."

Perrenaene ei olle ennami ial wandunud keige omma elloaia.

Salmikenne: „Ärgelaste päwa lojaminna omma wihastaamisse ülle, ja ärge andke maad kurradile." (Ew. 4, 27.)

„Anna andeks meile meie wõllad, kui ka meie andeks anname omma wõlglastele." (Matt. 6, 12.)

Lõppetusse sanna.

Hädada selle maiale, kus keif maia: rahwas uskmatta! Uskmatta südda panneb raudriwi taewaukse ette, kustutab päikesse illo, ku walguisse ja tähtede paistmisse ärra, ja mattab keif ellohallika soned kinni!